

CLOSE UP

Vi har ofte under „Close up“ beskæftiget os med hjemlige kritikere og deres forhold til filmen. Det gælder vel nok først og fremmest bogens venner, der stadig ridderligt følger *Georges Duhamel* og mener at kunne tjene deres sag bedst ved kun at berøre filmen med handsker på og ved at omtale især filmatiseringer nedladende. Vi er nok altid noget sent på den herhjemme, men det kan alligevel forekomme en smule forældet og kun ganske lidt rørende, at der stadig er folk, der opnår et *kick* ved at affyre en lille fiks bredside mod filmkunsten. Som nu *Ole Brandstrup*, der afslutter en meget rosende boganmeldelse med at fortælle, at forfatteren „er en undtagelse fra den regel, at litterære begavelser ikke i længere tid kan indlade sig med filmindustrien uden at miste deres sans for kvalitet.“ Det grinagtige er, at forfatteren er ingen værre end *Emeric Pressburger*, en af de herligste similibegavelser, engelsk film har kunnet bryste sig af. Hans pseudolitterære film efterfølges nu af et forfatterskab, som Brandstrup benytter til et spark mod filmen – uden rigtigt at gennemtænke, hvem der egentlig havde *mindst* ud af Pressburgers forlovelse med engelsk film. Det er så enkelt, at Pressburgers tilstedeværelse var en konstant trussel mod engelsk films sans for kvalitet. Man fristes til gætterier i retning af, at visse kritikere så længe har indladt sig med den nemmeste og mest forældede klichédannelse, at også de nu har mistet sansen for kvalitet og proportioner.

Den pågældende boganmeldelse stod i „Berlingske Aftenavis“, og den harmonerede i øvrigt ganske pænt med signaturen M.L.s bagsideanmeldelse af „Lolita“. Det var herlig læsning. Anmeldelsen indeholdt simpelt hen samtlige de misforståelser, man kan samle sammen i forbindelse med denne film. M.L.s anmeldelse, der var forsynet med den for filmens indhold noget så karakteriserende overskrift „Hundyr i svøb“, gav vel ikke udtryk for nogen større ridderlighed over for bogen (der var jo „skandale“ omkring den), tværtimod måske, men dens robuste pludren og fornøjelige småsnakken om småt og stort og dagen og vejen ligger ganske godt på linie med

Pressburger-anmeldelsen – filmen berøres med handsker, helst boksehandsker, og saglighed er i denne forbindelse et uforståeligt fremmedord.

P.M.

Som bekendt er det ikke filmanmeldere, „Politiken“ mangler. De er formelig ved at falde over hinanden, og lidt mere orden i sagerne ville ikke være af vejen. Man har således længe kunnet undre sig over, at så udmærket en litteraturanmelder som *Bent Mohn* også skulle trækkes med film. Hans anmeldelser har oftest røbet, at han ikke går til arbejdet med større lyst, og rigtig begejstring har han kunnet mande sig op til, når han har beskæftiget sig med film af udpræget litterært tilsnit („Hiroshima, min elskede“ og „Mytteri“ f. eks.). I en anmeldelse af „De tre musketerers hævn“ den 10. marts i år har han endelig bekendt kulør, idet han skriver: „Filmen er en larmende og livlig affære, der vil more folk, der af ubeskrivelige grunde foretrækker film for bøger“. Man må have lov til at sige, at det virker besynderligt, at et blad, der ikke er i medarbejdernød, lader en medarbejder, der så frimodigt bekender, at han ikke forstår, at der kan være grunde til at foretrække film for bøger, fortsætte med at skrive om noget, der lader ham kold. Lad os da håbe, at chefredaktionen forstår Bent Mohns nødskrig, og lader ham hellige sig bøgerne. Både Mohn og vi andre vil blive mere tilfreds med en sådan ordening.

I.M.